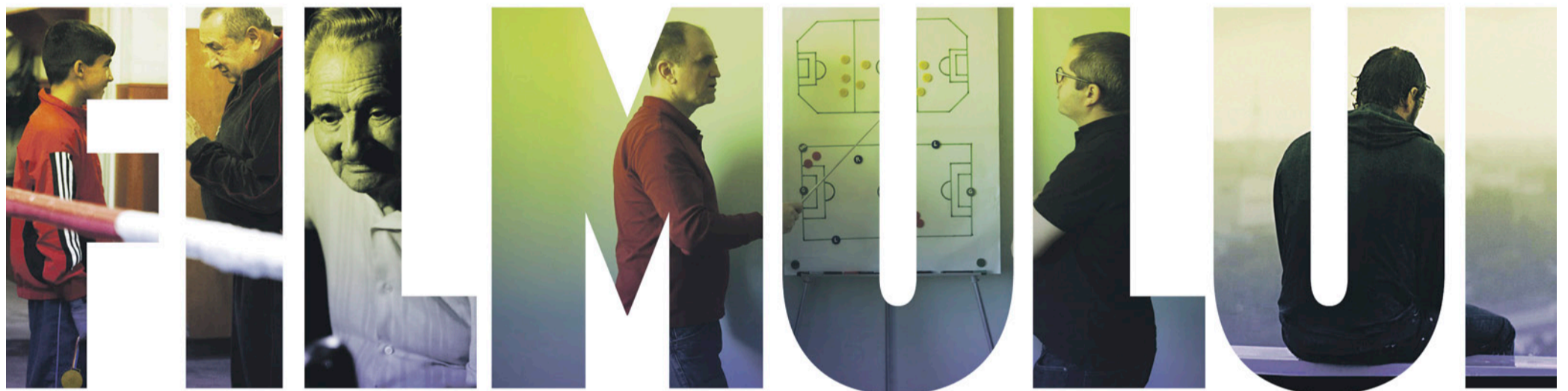

APERITIFE

Publicație oficială a TIFF | # 7 | 14-16 English pages

Joi | 31 mai | 2018 www.tiff.ro

BANCA TRANSILVANIA®

Competiție, Zilele Filmului Românesc
Charleston e un film care-și poartă influențele pe copertă.

»Paginile 3

Ziua HBO
În cadrul secțiunii ceți putea urmări peliculele *Povestea* și *Spielberg*.

»Pagina 5

InfiniTIFF
La Summit-ul InfiniTIFF am aflat cele mai spectaculoase direcții de viitor ale proiecțiilor VR.

»Pagina 9

Cinematografele TIFF

- **CINEMA FLORIN PIERSIC**
P-ța Mihai Viteazul, nr. 11
- **CINEMA VICTORIA**
Bd-ul Eroilor, nr. 51
- **CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR**
P-ța Lucian Blaga, nr. 1-3
- **PIAȚA UNIRII OPEN AIR**
(Piața Unirii)
- **CINEMA CITY IULIUS**
(în incinta Iulius Mall)
Str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53B
- **INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ**
Str. I.C. Brătianu, nr. 22
- **CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR**
Str. Bucegi
- **SOMEȘ OPEN AIR**
Plaja Grigorescu
- **CINEMA MĂRĂȘTI**
Str. Aurel Vlaicu, nr. 3
- **UNIVERSITATEA SAPIENTIA**
Str. Calea Turzii, nr. 4
- **URANIA PALACE**
Str. Horea, nr. 4

APERITIFF

Redactor-șef: Codruța Simina	Radu Meza Alex. Mircioi Alexandra Damian
Redactori: Andreea Bagita Flavia Dima Anca Grădinaru Daniel Iftene Ion Indolean Cosmin Popa Cristi Mărculescu	Graphic design: Carmen Godu Vlad Simion
Tipărit la: Compania de Producție Tipografică	

INFORMAȚII BILETE

ACCESUL LA PROIEȚII:

Cu acreditarea oferită de festival puteți obține bilet pentru orice proiecție din cadrul festivalului, excepție fac următoarele evenimente speciale:

- Evenimentul special „Chef ca-n Teleorman”: 50 lei* (Form Space, 01.06)
- Proiecțiile Film Food: 100 lei*
- Eveniment special: Recital Angela Gheorghiu și proiecția filmului Tosca: 30/50/70 lei (Opera Națională Română, Cluj)
- Accesul va este asigurat doar dacă aveți acreditarea și biletul valid.
- Bilete pentru toate proiecțiile festivalului, pot fi obținute:
- Online de pe www.tiff.eventbook.ro, introducând codul unic de pe badge.
- Sau de la una dintre următoarele caserii:
Casa TIFF str. Universității, nr. 6 (doar pentru invitații acreditați)
Cinema FLORIN PIERSIC, P-ța Mihai Viteazul, nr. 11
Cinema VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51
Info Point Iulius, str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53 B
Cinema CITY IULIUS, str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53 B
Casa de Cultura a Studenților, Piața Lucian Blaga nr. 1-3
TIFF Info Point – Piața Unirii
Universitatea Sapientia, Calea Turzii, nr. 4

Orar de funcționare:

21 mai – 24 mai: 11:00 – 18:00
25 mai – 31 iunie 09:00 – 23:00

- Biletele pentru oricare proiecție se pot obține în avans cu maxim o zi sau în ziua respectivă.
- Aveți posibilitatea să obțineți bilete pentru maximum 5 proiecții, din aceeași zi.
- 30% din biletele puse în vânzare sunt rezervate persoanelor acreditate, această rezervare este valabilă până cu 2 ore înaintea începerii proiecției.

Pentru orice informații legate de proiecții sau bilete, vă așteptăm la Casa TIFF, str. Universității, nr. 6.

IMPORTANT:

- Biletele garantează locuri în sală, până cu 5 minute înaintea începerii proiecției.
- Dacă nu aveți un bilet valid, dar aveți acreditarea, veți putea avea acces la proiecție în limita locurilor disponibile.
- Dacă nu aveți acreditare, dar aveți un bilet valid, nu veți putea avea acces la proiecție.

Proiect cultural finanțat de Ministerul Culturii și Identității Naționale

Proiect realizat cu sprijinul Primăriei și Consiliului Local Cluj-Napoca

10 pentru film

10 dintre cei mai talentați actori de pe scenele din țară sunt prezenți anual, în cadrul TIFF, profesioniștilor din lumea filmului și publicului, în cadrul Zilelor Filmului Românesc. Programul își propune să promoveze figuri noi în filmul românesc. 10 pentru FILM îi vizează pe actorii care s-au remarcat în teatru, dar care nu au avut până acum șansa afirmării în cinema-ul românesc, indiferent de vârstă, aflați la debut sau cu roluri minore avute deja în producții autohtone.

Actorii beneficiază de materiale de prezentare – broșuri, fotografii, filme și clipuri realizate într-un studio profesionist, participă la o serie de workshopuri și întâlniri și sunt prezentați publicului, jurnaliștilor și oamenilor care le-ar putea schimba carierele – regizori, producători români și străini, directori de casting și agenți.

Actorii au fost propuși și selectați de un grup de profesioniști din teatru și film: Tudor Giurgiu (regizor și producător), criticii de teatru Iulia Popovici, Cristina Rusiecki, Oana Stoica și Cristiana Gavrilă, Florentina Bratfanof (director de casting), Răzvan Penescu (editorul portalului LiterNet) și Ileana Cecanu (publicist, coordonator proiect).

ALINA MÎNDRU

(Teatrul Național Vasile Alecsandri din Iași, Opera Națională din Iași, Teatrul LUNI de la Green Hours – București)

ANKA LEVANA

(Teatrul Evreiesc de Stat, Teatrul Național de Operetă Ion Dacian, Teatrul Metropolis)
CSABA CIUGULITU
(Compania Liviu Rebreanu – Teatrul Național Târgu Mureș)

DANIEL POPA

(actor independent – colaborări cu Teatrul LUNI de la Green Hours, Teatrul Bulandra, Teatrul Act)

DENIS HANGANU

(Teatrul Național I.L. Caragiale din București, Teatrul Bulandra, Teatrul Metropolis și ARCUB)

Foto: Adi Bulboacă

ELENA PUREA

(Compania Liviu Rebreanu – Teatrul Național Târgu Mureș)

ÉVA IMRE

(Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca)

MARIUS TURDEANU

(Teatrul Național Radu Stanca din Sibiu, Teatrul Ariel din Târgu Mureș, Teatrul Național din Târgu Mureș, Teatrul de Stat Ioan Slavici din Arad)

TUDOR TĂBĂCARU

(Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, Teatrul Național Chișinău)

VLAD NEMEȘ

(Teatrul Național I.L. Caragiale din București, Teatrul Act din București, Fabrica de Pensule din Cluj-Napoca)

Vlad Ivanov
la TIFF Lounge

Joi, 31 mai, de la ora 17.00, invitatul TIFF Lounge va fi actorul Vlad Ivanov. Întâlnirea va fi moderată de către jurnalistul Mihnea Măruță.

Filmul și scena se întâlnesc la Teatrul Maghiar

Pentru cei care iubesc poveștile spuse de regizori ca Bergman sau von Trier, dar ar prefera să vadă decorul, actorii și totul să se întâmple fizic în fața ochilor lor, vă recomandăm trei spectacole de la Teatrul Maghiar, adaptări după scenariile de film. Pe 1 iunie, la ora 20:00, puteți vedea *Ilegitim*, un spectacol de teatru VR adaptat de Adrian Sitaru, după propriu film omonim. A doua zi, la aceeași oră, dacă retrospectiva lui Bergman

v-a lăsat dorindu-vă mai mult, puteți să vă întoarceți la *Strigăte și șoapte*, în regia lui Andrei Șerban, o abordare metareferențială a textului lui Bergman, care dramatizează mai degrabă procesul de creație al filmului. Iar dacă veți vrea mai mult, pe 3 iunie, la ora 20:00, Tom Dugdale propune o adaptare fidelă a *Breaking the Waves*, reinterpretând pentru scenă estetica Dogmei 95.

– Alex Mircioi

Lansare de DVD – Afacerea Est

Astăzi, de la ora 16:00, vă invităm la TIFF Lounge la lansarea DVD-ului filmului *Afacerea Est*, regizat de Igor Cobileanski (*La limita de jos a cerului, Umbre*), o coproducție româno-lituaniană. Lansarea DVD-ului va avea loc în prezența producătoarei Iuliana Tarnovețchi (Alien Film).

Filmul prezintă povestea lui Petro (Ion Sapdaru) și Marian (Constantin Pușcașu) – doi prieteni moldoveni care se avântă într-o călătorie nebunească în căutarea banilor necesari pentru a-și îndeplini visurile: Marian vrea să se căsătorească cu Veronica (Anne Marie Chertic), în timp ce Petro își dorește o macara pe care să o închirieze. Cei doi decid să devină parteneri de afaceri și încep să lucreze la un plan: să vândă un vagon doldora de

potcoave. Planurile li se dau, în tipică manieră comică, peste cap, dar, cu toate acestea, atât Marian, cât și Petro nu își pierd optimismul și încearcă alte metode de a se căpătui.

Afacerea Est este o tragicomedie despre ghinion și noroc cu dialoguri spumoase cu intensă savoare moldovenească. Filmul a fost turnat integral în România, a avut lansarea în 2016 și a avut parte și de un traseu prin diferite festivaluri ale lumii: Austria (LET'S CEE Film Festival), Republica Macedonia (Philosophical Film Festival), Polonia (Different Sounds Art'n'Music Festival), Croația (European Film Festival Palic), Argentina (Festival Internacional de Cine de Comedia - FUNCINEMA) și Germania (Wiesbaden goEast).

Ce să nu ratezi

JOI, 31 MAI

11:00 - 20:00
Proiecții VR la InfiniTIFF
TIFF Hub

17:15
Premieră mondială DACII LIBERI de Monica Lazurean Gorgan & Andrei Gorgan
Cinema Florin Piersic

19:00
INSULTA de Ziad Doueiri (Liban)
Proiecție caritabilă în beneficiul școlii "Nicolae Iorga"
Cinema Florin Piersic

19:00
Proiecția CHARLESTON de Andrei Crețulescu
în prezența echipei
Casa de Cultură a Studenților

21:30
U: 22 IULIE de Erik Poppe
Casa de Cultură a Studenților

21:45
CHEMAREA de Javier Ambrossi, Javier Calvo
Unirii Open Air

Competiție, Zilele Filmului Românesc

Când prietenii fac film...

...poate fi al naibii de jenant.

Ce să le spui, cum să le spui dacă nu ți-a plăcut? Pe Andrei Crețulescu îl știu din vremuri imemorabile, chiar de la prima ediție de TIFF, când am petrecut o noapte într-o crâșmă la subsol, împreună cu amicii lui Alin și Antoine (pe atunci, n-o avea pe soția sa, Codruța; da, a existat și așa o vreme). S-au certat pătimaș despre filme – „c'est genial, c'est la merde” – și când am ieșit la suprafață era deja soare. A fost una dintre cele mai frumoase zile de festival pentru că întâlnisem creaturi care iubeau chiar mai mult decât mine cinema-ul, alcoolul și discuțiile aprinse de combinația celor două. De atunci, am fost nenumărate seri asemănătoare la București, Cluj, Iași, Cannes, Barcelona, Berlin sau Salonic. Am făcut reviste și seriale împreună, am fost la concerte fabuloase, am plâns la înmormântările și zilele de naștere ale oamenilor buni, am tot văzut filme și am dezbătut la fel de pasional. Știu ce-l nervează, ce-l face să râdă, care îi e geaca preferată, cum i-a murit mama sau pisica, cât de mândru e de colecția de DVD-uri la care nu vrea să renunțe, ce rețetă folosesc el și Codruța pentru guacamole. Am făcut schimb de vinuri, brânzeturi și tâmplari. Dar n-am știut că poate să facă filme, nu doar să vorbească despre ele. Când mi-a zis că vrea să renunțe la o slujbă sigură ca să devină regizor, mi s-a părut o nebunie. Mi-am cerut scuze pentru neîncrederea mea tot aici într-un articol, după ce-a luat premiul la Cannes cu un scurtmetraj autofinanțat.

Și, totuși, aveam emoții înainte de proiecția lui *Charleston* de la festivalul de la Salonic. Dar și ușurarea a fost pe măsură: era exact lungmetrajul pe care mă așteptam ca Andrei să-l facă. Îi seamănă lui, îmi seamănă

și mie, pentru că nu degeaba suntem prieteni. Amândoi facem parte din specia pe care americanii o numesc „tape-heads” – am crescut cu casete video, ni se par capdopere și *Deer Hunter* dar și primul *Nightmare on Elm Street*, avem o cinefilie compulsivă și gusturi muzicale alternative nouăzeciste, când marginea se muta în centru și Generația X domina cultural cu ironia ei acidă și spiritul indie. Toate aceste iubiri și obsesii și-au găsit locul în revista *Republik*, unde familia Crețulescu era rezidentă.

Charleston e un film care-și poartă influențele pe copertă (și chiar vă provoc să le descoperiți) și unde gusturile regizorului în materie de cultură pop transpar la fiecare cadru. E, deci, o peliculă profund personală – vorbesc aici și de bucățile de biografie care au intrat în malaxor, dar și de opțiunile stilistice slick&cool. Dar dincolo de suprafața lucioasă, sunt teme grave. Masculul alfa Șerban Pavlu și (aparent) pământul Radu Iacoban (ambii excelenți) își dispută dragostea unei femei care nu mai există, prilej pentru Crețulescu să schițeze un road/buddy movie, dar și o comedie neagră despre doliu, neputința de-a

accepta moartea și imposibilitatea de a-l cunoaște pe cel de alături. „*Charleston*”, scria recent revista *Variety*, „reușește un dans vior între genuri”. Însă, până la urmă, e un film despre dragoste, ne avertizează autorul.

În sfârșit, ceva pentru cei care vor altceva. Pentru cei care s-au săturat de calul mort al vechiului nou val, de teme sale obsesive, de mizerabilism, de dialoguri terne, de faianță ciobită și de borș reîncălzit, de hiper-realism, declamații despre starea societății, de cadre interminabile și de imagine sumbră. Și care încă doresc film de calitate.

Charleston e entertainment (în sensul că se urmărește cu plăcere, ba chiar se savurează ca un whisky bun) cu suflet. E energic, amuzant, emoționant, bizar, imprevizibil și, pe alocuri, auto-indulgent într-o doză justă.

Așa cum remarcă și cronicarul din *Variety*, îți arată un „București vibrant, dacă nu chiar sexy, și nu cimitirul post-sovietic din filmele românești recente”. Așa e: vedem un oraș, un stil, un cinema de care Andrei și noi, prietenii lui, suntem îndrăgostiți.

Anca Grădinaru

Charleston

Curajoșii. Trei regizori români și scurtmetrajele lor VR

3 scurtmetraje românești s-au încumetat să pășească în virtual. Le puteți vedea la Central, în cadrul InfiniTIFF.

Tovarășul AI adună trei regizori (Ioana Trifu, Ioana Mischie, Daniel Oaida) pentru a virtualiza un subiect-concept demn de expo inter-activ. Ce-ați întreba un ipotetic robot creat de regimul ceaușist? Redescoperit accidental într-un bar din centrul Clujului (care probabil vă este familiar), presupusul robot comunist este expus la întrebări și, dincolo de realitatea virtuală un întreg mecanism de relaționare cu trecutul este pus în mișcare de sechelele, dilemele și discursurile despre trecutul comunist.

Rocketman folosește un pretext de explorare cosmică, dar oferă o poveste de dragoste, rememorată într-un video al unei relații bazate pe provocări. Tineresc și amoroasă, cu o ramă de explorare spațială.

Milo Smulov nu se preocupă însă doar de amorul și spațiu cosmic din *Rocketman*. A

două incursiune în teritoriile VR-ului este *36 de zile peste Atlantic*, documentar curajos și imersiv despre cei 4 români care au traversat 5000 de kilometri din Oceanul Atlantic într-o barcă cu vâsle. Stabilitori de recorduri, temerarii din documentar au dat la rame prin furtuni și apusuri, răsărituri și vijelii vreme de 38 de zile, 14 ore și 32 de minute.

Cristi Mărculescu

Foto: Vlad Cupșa

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05–03.06.2018

CINE-CONCERT

OCHIUL
MAGIC

SPECTACOL
DE ZIUA
COPILULUI

EN PLEIN
DANS L'OEIL

O interpretare muzicală a **Alcolea & Cie**
din fantastica lume cinematografică a lui **Georges Méliès**.

Vineri
01 iunie | 17:00

Casa de Cultură a Studenților

BILETE ONLINE
TIFF MOBILE APP | EVENTBOOK.RO

INSTITUT FRANÇAIS
vivre les cultures

Zilele Filmului Românesc

Sub semnul unor debuturi mature: lungmetraje la Zilele Filmului Românesc

În selecția ZFR de anul acesta, se remarcă debuturile. În total, sunt 12 filme, din care jumătate sunt semnate de regizori aflați la primul lor lungmetraj.

An de an, selecția filmelor românești de la TIFF devine tot mai pestriță și diversă. Alăturate, găsim comedii, filme profund experimentale, introspecții personale sau producții cu substrat social-politic dedicate unui public cât mai larg. Din cele 12 titluri, jumătate sunt debuturi în lungmetraj, iar trei sunt regizate de actori. E extrem de fericit felul în care s-a dezvoltat cinematografia autohtonă, cu profesioniști de formații diferite care ajung să facă film.

Se cuvine să începem cu titlul aflat pe buzele tuturor curioșilor care nu l-au văzut și a celor puțini care au reușit să o facă deja: *Nu mă atinge-mă*, al Adinei Pintilie, mare câștigător la Berlinale. Demers care nu seamănă deloc a debut în lungmetraj, foarte sigur pe propriile mijloace și aflat la limita dintre ficțiune și documentar, filmul lucrează contra curentului estetic hiperrealist al NCR și construiește o poveste centrată în jurul unor persoane-personaje care se confruntă cu neajunsuri ale trupurilor lor. Laura are probleme cu acceptarea contactului fizic, Tudor suferă de alopecie și a dezvoltat o obsesie față de fosta iubită, iar Christian e paralizat, dar totuși găsește căi de a se bucura de trupul său. Ei se intersectează și își confruntă fricile, (pre)concepțiile corporale și sexuale. Un film radical, care a aprins dezbateri și a creat tabere cum nu s-a mai întâmplat de mult în peisajul autohton.

Lansat în competiția de la San Sebastian și premiat la Trieste, *Soldații. Poveste din Ferentari* lucrează, de asemenea, între realitate și imaginație. Ecranizare după cartea lui, scriitorul Adrian Schiop își joacă propriul rol în filmul regizat de actrița Ivana Mladenovic. Partenerul din poveste al lui Adi e interpretat de un actor amator, care a ajuns la casting total întâmplător. *Charlestonul* lui Andrei Crețulescu este alt titlu care folosește un limbaj cinematografic radical și dezvăluie un fost critic de film care acum debutează în lungmetraj. Formația lui teoretică îi oferă îndeajuns de multe cunoștințe pentru a face un film profund referențial și totodată interesat de detalii din atât de iubita cultură pop a ultimelor decenii.

Un alt debut experimental, *Câteva conversații despre o fată foarte înaltă* (r. Bogdan Theodor Olteanu) este realizat într-un asumat mod aflat la granița dintre *home-made movie* și film convențional. Discuții pe Skype și, apoi, atingeri nocturne construiesc povestea de dragoste a două tinere, fragmentată cu scene de grup care s-ar putea petrece la fel de bine înaintea sau în timpul întâlnirii lor. Și *Secretul fericirii* – regizat de actorul Vlad Zamfirescu – se mișcă în jurul unei povești de dragoste, de data asta un triumf amoros. Ecranizare a unei piese de teatru, filmul se bucură de lejeritatea unor replici pline de umor, care ascund însă tensiuni nebănuite. Romantic este și *Povestea unui pierde-vară*, film prin care Paul Negoescu vorbește pe un ton extrem de jovial și relaxat despre dramele amoroase întâmpinate de Petru, un bărbat aflat în pragul crizei vârstei mijlocii. Venit la TIFF de la primele ediții, Paul a dezvoltat pe parcursul a mai mult de un deceniu o

legătură tot mai apropiată cu festivalul, iar acum se declară bucuros că a găsit un teren prielnic pentru al doilea film consecutiv pe care îl arată aici în premieră mondială.

Tot în premieră mondială este și *Caisă*, documentarul lui Alex Mavrodineanu, despre un antrenor de box care, deși s-a jurat că nu mai profesează, se răzgândește atunci când întâlnește un tânăr sportiv foarte talentat.

Un debut delicat și bine ținut în mână este și *Meda sau Partea nu prea fericită a lucrurilor* al până acum-actorului Emanuel Pârnu. Filmul spune povestea unui tată care luptă pentru a-și păstra fiica adoptată cu ani în urmă. El trăiește într-un climat rural aspru, unde braconajul și tăierile ilegale de păduri sunt la ordinea zilei și reprezintă singura sursă mai serioasă de venit a unor locuitori abrutizați de sărăcie.

Fotbal infinit este noul documentar al lui Corneliu Porumboiu, prezentat pentru prima dată la Berlin, în secțiunea Forum. Regizorul vasluian își reîntâlnește un cunoscut din tinerețe, care are o teorie total ciudată despre cum ar putea fi revoluționat sportul-rege. El propune ca terenul să nu mai aibă margini pătrate, ci zona cornerului să fie transformată în forme trapezoidale. Dincolo de subiectul ușor naiv al acestei dezbateri, în substratul ei se leagă, de fapt, o discuție despre rostul și forma cinemaului, despre ce mai reprezintă acesta în ziua de azi. Porumboiu demonstrează iarăși că e un cineast extrem de îndrăzneț, căruia îi place să caute în zone filmice hibride.

Pororoca, al lui Constantin Popescu, îl readuce în prim-plan pe Bogdan Dumitrache, un tată disperat să-și găsească fiica dispărută misterios. *Licu, o poveste românească* (r. Ana Dumitrescu) a obținut Marele Premiu la Festivalul DOK Leipzig și vorbește despre România ultimului secol.

Altă producție cu dezbateri istorice este *Dacii liberi* (r. Monica Lăzurean-Gorgan, Andrei Gorgan), film care va naște cu siguranță discuții aprinse în cadrul anului Centenar dominat de naționalism exacerbant.

Un pas în urma serafimilor, debutul lui Daniel Sandu, îl urmărește pe Gabriel, tocmai intrat într-un seminar teologic condus cu mână forte de preotul Ivan (Vlad Ivanov, în tipul de rol care l-a consacrat). Conflictul născut între elevi și acest bărbat autoritar și discreționar, care împarte dreptatea după bunul plac, va naște momente extrem de tensionate. Bazat pe fapte reale, filmul vorbește despre felul cum reguli arhaice pot naște conflicte monstruoase.

Ion Indolean

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05–03.06.2018

CHEF CA-N TELEORMAN

cu MOROMEȚII 2

Exclusiv!
Secvențe în
avanpremieră.

Horățiu Mălăele,
Stere Gulea &
Echipa

Taraful
Marian Sandu
din Videle

Invitați speciali:
Săteni de frunte din
TALPA

Țuică și de-ale gurii

Vineri | 1 iunie | 21:30

/FORM
SPACE

Ziua HBO

Ziua HBO reprezintă mereu un vârf al festivalului. Este, de obicei, punctul în care, la Cluj, se strâng toți invitații importanți ai TIFF. Ediția aceasta, secțiunea cuprinde un documentar și o ficțiune aflate sub aura celebrității totale.

Ellen Burstyn și Laura Dern sunt capetele de afiș ale distribuției din *Povestea*, film al rememorării unei adolescențe pe care Jennifer, ajunsă acum o documentaristă de succes, încearcă să și-o amintească diferit față de cum s-a întâmplat de fapt. Când mama îi trimite un eseu pe care ea l-a scris la 13 ani, nu are altă variantă decât să își înfrunte, în ceasul al doisprezecelea, trecutul. Fantomele acelei perioade încep să o bântuie, în această dramă cu unele accente întunecat-misterioase. Uitarea protagonistei pare tipul de mecanism defensiv pe care îl punem cu toții în aplicare când nu putem trăi cu anumite fapte petrecute lângă noi sau chiar nouă. Jennifer începe să își aducă aminte cum s-a desfășurat, de fapt, perioada în care a luat cursuri de echitație la doamna G. și la Bill, cuplul neobișnuit și extrem de pestriț, care s-ar putea să îi fi oferit trauma vieții ei. Un film puternic, melodramatic, care discută despre acest subiect grav, al abuzului de minori.

Celălalt titlu al secțiunii este numit simplu, *Spielberg*, și are la bază o serie de interviuri extrem de personale, rememorări pline de savoare, care surprind atât omul cât și cineastul, două personalități pe care pasiunea le-a contopit foarte repede într-o personalitate realmente specială. Voia să fie John Cassavetes. Dar n-a mai trebuit. Voia

Ultra

să combine arta și comerțul. A reușit. Voia să facă povești populare și să revoluționeze cinematografia: *checked*. Materiale de arhivă rare sau chiar exclusive fac din acest film ceva ce nu ai voie să ratezi. Aflat la nivelul profesional când în sfârșit simți că e sigur să vorbești deschis despre cum ai reușit să pui cap la cap anumite scene și proiecte, Spielberg își aduce aminte despre felul cum a construit suspansul în *Fălci* sau *Poltergeist*, despre greutățile unor filmări pe care a trebuit să le grăbească pentru a rămâne

în buget sau despre începuturile, mereu anevoioase, ale carierei. Spune că, atunci când a văzut *Lawrence al Arabiei*, a simțit întâi că nu va fi niciodată regizor, apoi și-a dat seama că e genul de operă pe care ar vrea și poate într-un final să o relice sau chiar să o depășească. Acela a fost momentul nașterii unui star care probabil că nu și-a dorit asta niciodată în mod special. Spielberg a vrut doar să facă filme și să își urmeze visul. Acest documentar, semnat de Susan Lacy, are tipul acela de aer atât retrospectiv cât

și introspectiv, unde nararea unui fenomen vine la pachet cu analiza implicită a lui. Un titlu necesar pentru oricare cinefil. E povestea unui băiețel rușinos și sfios care totuși a răzbit.

Spielberg rulează astăzi, 31 mai, la Universitatea Sapientia, de la ora 12:15. *Povestea* rulează astăzi, 31 mai, la Cinema Florin Piersic, de la ora 15:00; și sâmbătă 2 iunie, Cinema City Iulius Mall la ora 19:30.

Ion Indolean

**CUT
ARE
FILM**

YOUR SHOOTING DAY
STARTS WITH US!
MAKE YOUR
SHOOTING DAY SIMPLE!
WORK WITH THE BEST EQUIPMENT
ON THE MARKET.

Contact us:
office@cutarefilm.ro
+40724209046
facebook/Cutarefilm

COMPAÑIA DE APĂ
SOMEȘ S.A.

APA ESTE VIAȚĂ, APA ESTE NATURĂ.
Compañia de Apă Someș
îmbrățișează valorile ecologice
și prezintă proiecțiile eco la TIFF 2018.

Proiecții speciale

Viața idem cu pasiunea

Neînfricată Vivienne Westwood și pedestala ei

„Eașă plictisitor”, zice Vivienne Westwood privind către cameră. „Chiar trebuie să vorbim despre tot?” Din scaunul regizoral, Lorna Tucker probabil că dă din cap. Documentarul ei *Vivienne Westwood: Punk, Icon, Activist* e încercarea de a aduce în lumea cinematografică viața și profesia uneia dintre cele mai influente figuri ale modei, ale lumii post-moderne, ale erei punk și ale activismului politico-social.

O urmărim pe Vivienne cum se fâstăcește în fotoliul de catifea. Viața ei, fără îndoială, e o aprigă aventură, care începe cu anii de tinerețe și sărăcie. Atunci încerca să-și găsească o meserie care să-i facă plăcere, dar care să-i plătească chiria. Din 1958 până în 1971 își face pregătirea formală ca profesoa-

ră și continuă să predea, iar asta n-a oprit-o niciodată din a crea bijuteriile pe care le vindea la buticuri. Îl întâlnește pe Malcom McLaren, iar scânteile creative pocnesc ca artificiile pe un cer ce avea să se însenineze. McLaren vine cu ideile, Westwood le pune în practică. McLaren e unul dintre arhitecții mișcării punk și a succesului fulminant al trupei Sex Pistols din anii '70. Moda punk, după cum declară Vivienne în documentar, trebuia să fie un răspuns vehement împotriva establishment-ului, dar încetul cu încetul e transformat de presă într-o mișcare ideologică ce marchează liberalismul, toleranța și expresivitatea britanicilor. În cuvintele lui Vivienne, „what a load of rubbish!”. De altfel, presa londoneză n-a tratat-o niciodată bine pe Westwood, a lăudat-o, a blamat-o, a uitat-o. Cu McLaren, Vivienne cunoaște totuși faima, iar spectacolele lor de modă se înmulțesc și se internaționalizează. Dar recunoașterea din lumea modei încă nu vine. Se desparte de McLaren după acidități juvenile pornite din invidii grosolane. Ea pierde contracte importante întocmai din pricina lui Malcom care fuge în Hollywood să devină producător. Westwood continuă să lucreze, iar la un curs predat în Austria îl întâlnește pe Andreas Kronthaler care îi devine partener atât în viața privată, cât și cea creativă. De aici, Westwood înflorește încontinuu, rămânând veșnic sinceră cu ea însăși și cu ceilalți din jur în ciuda tuturor repercursiunilor, în ciuda tuturor obstacolelor.

Documentarul Lornei Tucker nu-și propune nicidecum să construiască imaginea completă a creatoarei de modă. E, mai degrabă, un portret expresionist cu tușe groase lăsate peste influențele lui Westwood, peste firea sa incredibil de puternică, peste curajul ei de nedescris, peste capacitatea ei de a lupta împotriva unei lumi întregi. Vivienne e un personaj grozav, interesant, zglobiu și excentric, care nu te plictisește nicidecum, care te inspiră, care te marchează. Ea, Vivienne Westwood, e un exemplu, e un model.

Cosmin Popa

A fi sau a nu fi politic corect?

Monștrii noștri, ai tuturor

Debutul lui Eduardo Casanova, *În pielea mea* (Pielea, 2017) e un plonjeu în estetica grotescului și a kitchului care reamintește de superficialitatea oamenilor și de granița ciudată și volatila între frumusețe și urățenie.

Obraznic așezat într-o ramă asemănătoare telenovelelor și în cromatica explozivă a unui decor roz bombon, fucsia, roz de somon, magenta sau mov psihedelic, filmul urmărește povestea câtorva personaje a căror apariție ori stârnește râsul, ori dezgustul, ori fetișul. Cu o fascinație à la Almodovar, John Waters ori David Lynch pentru cei pierduți, ignorați, marginalizați ori chiar excluși din societate, Casanova își începe filmul într-un bizar bordel unde Simon (Antonio Duran) tocmai a aflat că nevasta sa a născut în timp ce o octogenară dezbrăcată dă următoarea filă a unui album cu fetițe și băieței fără haine. Plângând, Simon o alege pe Laura (Macarena Gomez), o puștoaică frumoasă în ciuda faptului că ochii îi lipsesc cu desăvârșire. Ea, finalmente, devine o căutată prostituată pentru abilitatea ei de a nu-și privi clientul. Samantha (Ana Polvorosa) se naște cu un sistem digestiv inversat și e ținută de tatăl ei departe de societate. Spre deosebire de Samantha, figura Anei (Candela Pena) seamănă cu ceasurile lui Salvador Dali, iar prietenul ei Guille (Jon Kortajarena) a suferit de arsuri grave pe tot corpul. Christian (Eloi Costa) se autoflagează din pricina unei boli psihice cauzate probabil de plecarea tatălui său, iar Vanesa (Ana Maria Ayala) e o persoană de mică statură ce va deveni în curând mama unui copil bolnav.

Poveștile lor se întrepătrund într-un spectacol al ridicolului, al hidosului, al

absurdului și al superiorității. În jurul lor, normalitatea mișună ca un vierme. De la un punct, filmul devine un dialog interesant cu *Freaks* din 1932, iar Casanova extrapolează circuitul lui Tod Browning și înconjoară personajele neobișnuite cu noua societate a cărui grad de acceptare nu pare că s-a schimbat cu mult din anii interbelici. E o încercare stilizată și distractivă, dar care relevă acest monstru ascuns printre rânduri, în cazul nostru, ascuns printre cadre.

Filmul e proiectat astăzi, 31 mai, orele 17:30, la Cinema City Iulius și duminică, 3 iunie, ora 18:00 la Casa de Cultură a Studenților.

Cosmin Popa

Competiție

O doză sinceră de realitate

Life and Nothing More

Câștigător al premiului FIPRESCI la San Sebastian, cel de-al doilea film al regizorului de origine spaniolă Antonio Mendez Esparza propune o viziune sinceră a problemelor cu care se confruntă persoanele de culoare din America, fără însă să alunece înspre stereotipuri sau tezism. Titlul, dincolo de-a face o referință subtilă către cel de-al doilea film din trilogia Koker a maestrului Abbas Kiarostami, setează de la bun început premisele celor două ore de film: câteva luni din viața unei familii de afro-americani monoparentale cu o mamă, Regina, care se străduiește să crească doi copii pe un salariu de casieră și un Andrew, fiul adolescent care deja începe să între în bucluc cu legea. Între căutările personale ale fiecăruia – Regina încearcă să înceapă o viață nouă alături de un alt bărbat, Andrew trece prin consiliere și încearcă să se raporteze la imaginea tatălui în

impas, care în ciuda lipsei de comunicare își găsește alinarea într-o viziune spirituală asupra vieții și a nevoii de a pune mereu un pas înaintea celui alt.

După cum propune și titlul filmului, *Life and Nothing Else* abordează într-o cheie dedramatizată și realistă viața cotidiană a personajelor, compus în mare parte din cadre-secvență, cu interpretări naturaliste ale dialogului din partea cast-ului de neprofesioniști și cu un număr minim de prim-planuri, rezervate în exclusivitate celor câteva momente de intimitate din film, camera fiind aproape neintruzivă și invizibilă pe parcurs. Dincolo de rațiuni estetice, însă, protagoniștii sunt oameni obișnuiți din suburbiile ghetoizate ale Americii, unde se răsfrâng cele mai mari probleme sociale resimțite în State: rata ridicată a crimei în mediul suburban, traumele din sânul familiilor monoparentale, cât și efectele marginalizării și ale rasismului. Însă departe de a fi dogmatic – vezi *Three Billboards Outside Ebbing, Missouri* – Mendez Esparza se apropie cu multă candoare și umanitate de personajele sale, de confuzia și incertitudinea pe care acestea le simt, creând situații pe cât de emoționante, pe atât de verosimile și de recognoscibile de către oricine. Un titlu de neratat din Competiția Oficială TIFF.

Flavia Dima

Trip cu Keta

Vă era dor de John Waters? și mie

Dar nu avem un film de-al patriarhului camp, avem de-a face cu *Trip cu Keta*. Născocit de un duo regizoral mexican (Julio Bekhor și Fernando Sma) filmul este tribut ar școlii de cinema umoristic cu interesanți de la marginile societății și aventurile lor atât de frumos introduse în istoria cinemaului de Waters.

Undeva într-un oraș mexican, un grup de persoane, personaje și personalități unite de o pasiune sinceră pentru orice ar putea

fi catalogat drept substanțe alterante de conștiință au de-a face cu toate incidentele fericite și accidentele nefericite prin care poate trece un grup de prăjiți. One-night standurile, dar și poveștile de amor, dramele de familie, melodramele de bucluc și confuziile isterice prin care se preling narcisite și travestiți, grase și prostituți au un șarm de comedie, o cromatică de trip psihedelic și un ritm de telenovelă inclusivă dornică să fie și deșteaptă, și frumoasă. Dar care reușește să fie un simplu omagiu, sufletist și caricatural unor filme deja filmate și deja savurate, fie că-i vorba de *A Dirty Shame* sau de *Thundercrack!* De văzut și savurat în contextul necesar.

Cinema Victoria, 17:30

Cristi Mărculescu

CLS 400 d 4M Coupé – Consum mixt de carburant (l/100km) conform cu 80/1266/EEC: min. 5,6, max 5,9. Emisii dioxid de carbon (g/km): min. 148; max. 156. Mașina din imagine este cu titlu de prezentare.

Noul CLS. Risk an affair.

Cele mai importante experiențe sunt acelea pe care nu le-ai trăit încă – în special dacă este vorba de un Mercedes-Benz. Descoperă un coupé cu proporții perfecte, ce dovedesc că sportivitatea poate fi și extrem de elegantă. www.mercedes-benz.ro/CLS

Mercedes-Benz
The best or nothing.

Piața Unirii

Chemarea: un demi-muzical

O tabără (catolică) pentru tinere (catolice) suferă infiltrații muzicale

A r putea fi o tabără ca oricare alta. Dar este o tabără religioasă, ținută de măicuțe. Nu toate draconice, nu toate atente la cele din jur. Dar Susana (Anna Castillo) și Maria (Macarena Garcia) două demoazele ahtiate la corazon după muzici pline de patimi amoroase nu au cum să treacă neobservate. Experte în fugitul la concertele programate la ore nocturne cele două tinere sunt dispuse să meargă din inima pădurii până în oraș pentru a se delecta cu ritmuri calde și droage come nada mas. Dar într-o zi absența lor de la petrecerea cu canoe este remarcată de noua măicuță venită la conducerea taberei și nopțile de party par

a se fi încheiat. Există, totuși, o fraieră, pardon o soluție: una dintre măicuțe are în trecut niște vise muzicale abandonate. Iar cele două cucuete pornesc ceva ce va degenera ocazional în momente de muzical pur și dialoguri despre viață, moarte, dragoste și muzică.

Comedioara punctată de momente muzicale are flerul de a-și asuma lejeritatea și nu supra-licita nici cu muzica, nici cu glumițele, nici cu dramele. Un muzical foarte cuminte, sobru ca o mânăstire de maici și deja încununat de un mare succes la publicul spaniol.

Piața Unirii, orele 21:45

Cristi Mărculescu

Soluții pentru viitorul cinematografele de artă din România

Astăzi, începând cu ora 15:30, va avea loc o conferință la Hotel Platinia (Calea Mănăștur, nr. 2) în care se vor discuta modalități de a răspunde la criza numărului mic de săli de cinema de artă din România. Inițiativa vine în contextul în care România se află pe ultimul loc din Uniunea Europeană în ceea ce privește numărul de cinematografe per cap de locuitor, dar și în cel al declinului rețelei insolvente RADEF, care din peste 400 de cinematografe operative în 1990, mai are doar câteva săli în toată țara. Pornind de la premisa că cinematografele îmbunătățesc calitatea vieții dintr-un oraș și că sunt importante pentru educația creativă și încurajează participarea civică, conferința se va concentra pe reabilitarea și relansarea fostelor cinematografe din jurul României, una dintre propuneri fiind crearea unei rețele naționale de cinematografe municipale.

Evenimentul este realizat de către TIFF (în continuarea campaniei *Salvați*

Marele Ecran!) și Asociația Film ETC., în parteneriat cu Europa Cinemas și Asociația Municipiilor din România. Moderatorul evenimentului este Corina Șuteu, fost Ministru al Culturii, al cărui mandat s-a concentrat puternic pe reforma în domeniul cinemaului și cinematografele. Printre speakerii se numără Tudor Giurgiu, Fatima Djoumer (Europa Cinemas), Weronika Czolnowska (Festivalul New Horizons, Wroclaw), Gabriela Bodea (Cinema Victoria), Hrvoje Laurenta (Zagreb Film Festival) și Oana Radu (Manager Film ETC.). Subiectele abordate variază de la impactul cinematografele de artă asupra orașelor și relansarea unui cinematograful, la beneficiile unei rețele de cinematografe și oportunitățile de sprijin ale rețelelor din partea Europa Cinemas și alte programe culturale europene. Vor participa primari, consilieri locali și manageri de cinematografe din toată țara, din orașe precum București, Cluj, Alba Iulia, Constanța, Mangalia și Arad.

Proiecția caritabilă TIFF 2018 strânge bani pentru Școala Nicolae Iorga din Cluj-Napoca

Proiecțiile caritabile la TIFF au devenit deja tradiție, iar anul acesta, festivalul dedică proiecția filmului *Insulta*, nominalizat la Oscarul pentru cel mai bun film străin, copiilor de la Școala Nicolae Iorga din Cluj-Napoca.

Drama libaneză *Insulta* (*L'insulte*, regia Ziad Doueiri) pornește de la o contradicție banală pe o problemă legată de canalizare, între un libanez creștin și un refugiat palestinian, care se transformă ulterior într-un scandal general și un proces exploziv.

Conflictul foarte mediatizat al celor doi împarte comunitatea locală în două tabere și devine cel mai controversat subiect al momentului.

Toate fondurile obținute din biletele vândute la proiecția caritabilă vor fi direcționate către proiectul de amenajare și dotare a unei săli de cinema și activități media în școala Nicolae Iorga din Cluj-Napoca. Cei 300 de copii din școala gimnazială provin din medii defavorizate, aproape 60% dintre ei făcând parte din grupuri vulnerabile (familii sărace, minoritate rromă sau familii separate). Copiii vor putea beneficia de proiecții de filme și ateliere în sistem *after-school*, care se vor derula pe perioada întregului an școlar, cu susținerea TIFF.

Proiecția caritabilă va avea loc joi, 31 mai, de la ora 19:00, la Cinema Florin Piersic.

TIFF Transilvania International Film Festival

CARAVANA TIFF

· PROIECȚII ÎN AER LIBER ·
· FILME ROMÂNEȘTI ȘI EUROPENE PREMIATE ·
· PESTE 20 DE ORAȘE ·

15 Iunie – Septembrie 2018

Sustrut de: BANCA TRANSILVANIA, BT, ROMGAZ, Fortneri instituționali: EUROPA CINEMAS, CN, Recomandat de: Europa, Partener media: mediaTRUST, Partener de monitorizare: mediaTRUST

De la un film la o experiență de neuitat.

Folosește cardul tău Mastercard® în locațiile TIFF și bucură-te de experiența completă a festivalului.

Să trăiești experiența în loc să ți-o imaginezi: De neprețuit™

mastercard TIFF.17 card preferat

Zilele filmului românesc

Despre traume, reguli și fotbal

Interesul lui Corneliu Porumboiu pentru fotbal este deja cunoscut din filme ca *Al doilea joc* (2014), la fel cum e și cel pentru reguli, limbaje și structuri, cum putem subînțelege din *Polițist, adjectiv* (2009).

Drept care, subiectul din *Fotbal infinit* nu vine ca o surpriză pentru nimeni familiarizat cu filmografia autorului.

Cel mai recent documentar al regizorului analizează o reformulare a regulilor fotbalului, gândită de Laurențiu Ginghina, un prieten din copilărie al regizorului. Astfel, *Fotbal infinit* face un companion bun cu *Al doilea joc* în chestionarea acestui sport sau în transformarea lui în simbol și ornarea lui cu note autobiografice. În filmul din 2014, meciul pe care Porumboiu îl comentează împreună cu tatăl lui era, de fapt, o confruntare între Securitate și armată, iar aici, această căutare a lui Ginghina este rezultatul unei mai vechi frustrări

d-ale acestuia. Un accident din tinerețe, care i-a schimbat toată viața (a trebuit să se lase de sport, nu a mai putut da la facultatea pe care și-o dorea), s-a transformat într-o traumă psihică, iar acum se chinuie să legitimizeze o nouă formă a jocului, care deja păstrează foarte puțin din fotbalul

tradițional și care ar implica mai puțin efort fizic, mai puțină solicitare. De-a lungul filmului, Porumboiu și Ginghina intră în lungi discuții despre regulile și convențiile fotbalului, reprezentând încercarea celui din urmă de a argumenta într-un mod obiectiv această căutare obsesivă a unei alte structuri.

După Berlinale și o scurtă tură prin cinematografe, filmul a ajuns și pe ecranele TIFF, iar orice microbist, fan Porumboiu (sau combinație între cele două) poate să-l vadă pe azi, de la ora 15:00 la Sapienția.

Alex Mircioi

InfiniTIFF

Foto: Nicu Cherciu

Povești, tehnologie și film la InfiniTIFF Summit

Summit InfiniTIFF, o conferință de jumătate de zi în care șase profesioniști (din domenii diferite – film, jocuri video, *tech*) au trasat diverse legături între film, evoluții tehnologice și posibilități noi de a spune povești.

„Poveștile schimbă modul cum percepem lumea”, a început în forță Ricardo J. Mendez, înainte să se lanseze într-o discuție despre interactivitate și mediile digitale. Și-a susținut afirmația prin exemplu personal: o poveste despre cum a realizat că el și soția lui știau Veneția ca în palmă, căci era orașul din *Assassin's Creed 2*. Bine, nu tocmai ca în palmă, pentru că cei care au făcut jocul au lăsat afară niște bucăți din oraș, pe care, mai apoi, ei le-au descoperit cu un sentiment de stranietate în viața reală – ca și cum acele locuri neincluse erau, de fapt, ficțiunea. În final, a făcut un apel pentru inovație în materie de jocuri pentru telefoanele mobile (un domeniu, spune el, care nu a ajuns la apogeu) și, în special, pentru interactivitate, pentru lumi care se (re)construiesc în timp ce noi le jucăm – „Trebuie să lăsăm mai multe spații goale, să lăsăm spații ca oamenii să-și spună ei înșiși poveștile”.

„Dacă anul trecut ne-am uitat la creația de proiecte în realitate virtuală, anul ăsta workshop-ul este pentru #Storytelling on Instagram, ceea ce cred că este o inovație colosală datorită faptului că Instagramul a prins așa o amploare extraordinară. Altceva diferit de anul trecut este această conferință, InfiniTIFF Summit în care explorăm cu un număr de speakeri europeni, diferite aspecte ale acestei intersecții între film, storytelling și tehnologie.”

– Erwin M. Schmit, curatorul InfiniTIFF

Mai mult decât un apel, o inițiativă a fost adusă de Sten Saluveer, fondatorul Storytek Creative Accelerator. El critică discursul general despre felul în care lumea vede noile tehnologii ca fiind „armageddonul”, deși, în continuare, modelul de *business* al filmului european nu pare să funcționeze – producțiile cresc, dar numărul de spectatori scade. El vede în noile tehnologii o cale de scăpare din această dilemă, dar pentru asta trebuie „mai puțină vorbărie și mai multă acțiune.”

Iar, ca un răspuns, următorii speakeri vor veni cu toții să-și prezinte produsele sau companiile care încearcă să reinventeze industria

filmului. Simon Alexanderson propune o nouă formulă de previzualizare, o practică a producțiilor cu buget mare, care presupune animarea sau schițarea într-o formă audiovizuală a unor secvențe complicate, care ar fi costisitor de repetat direct cu actori și decor. Problemele de cost, timp și libertăți creative ar fi lăsate în spate dacă sistemul lui (bazat pe un motor grafic care ușurează munca echipei creative a filmului) ar fi mai folosit.

Mai departe, Thomas Langhaki a povestit despre munca sa la Gamebook.io, o platformă care își propune să devină o comunitate și un ajutor pentru crearea de conținut digital. În pregătire, a și trasat un mic istoric al

jocurilor de aventură și a implicării jucătorului – de la *text adventure*-urile de acum peste un deceniu, la jocurile în care te poți implica printr-un asistent virtual ca Alexa.

Ultima prezentare practică legată de industria filmului a fost cea a Irinei Albita, co-fondatoarea Big Couch și a proiectului Film Chain, în căutarea unui nou mod de a finanța film, un nou model de business. Astfel, ea, împreună cu partenera ei Maria Tânjală, au apelat la tehnologia *blockchain* pentru a facilita colectarea și distribuția banilor, fără *middle men* și rezolvând probleme de flexibilitate, transparență și complexitate, pe care ea le numește ca fiind problemele principale ale vechiului model. Primind destul de multă atenție (de la Berlinale, spre exemplu) și cu niște colaborări interesante (cum ar fi ultimul proiect al Marinei Abramovic), cele două nu plănuiesc să se oprească doar la implementarea acestui nou sistem, ci să continue, spre exemplu, deschizând proiectul spre fani ai filmelor care ajută la campania de marketing și care ar putea fi recompensată.

Finalul apoteotic a fost livrat de The Kissinger Twins, Katarzyna Kiefert și Dawid Marcinkowski, care au vorbit despre cât de puternic a devenit Instagramul ca metodă de exprimare, vorbind atât despre propriile lor proiecte, ca filmul *Trip* (pe care îl găsiți la @jacktorrance-trip), cât și lucrările artistei Amalia Ulman (@amaliaulman) sau conturile *The Neon Demon* sau *The OA*, care, deși au ca scop promovarea filmelor, au merite artistice. Pentru ei, *grid*-ul Instagram ar putea foarte bine să înlocuiască structura liniară a unui narațiunii obișnuite, cu fiecare căsuță, fiecare postare fiind o etapă, un capitol al poveștii.

Apogeul a fost prezentarea lucrărilor membrilor atelierului #Storytelling on Instagram, care au demonstrat capacitățile expresive ale acestui mediu, dar despre care nu vă zic mai mult, vă las să le descoperiți voi înșivă la @infinittiffstories.

La finalul conferinței, Erwin M. Schmidt a declarat pentru AperiTIFF: „Ceea ce ne dorim noi ca publicul să păstreze ca *input* de la InfiniTIFF este o curiozitate de a explora lucruri care poate încă nu sunt *mainstream*. Spre exemplu, o nouă perspectivă asupra Instagramului sau o nouă înțelegere a cum ar putea colabora oameni cu *background* în *tech* și oameni cu *background* în film, pentru că sunt foarte multe posibilități și acestea trebuie explorate. În principiu, asta ne dorim – curiozitate și o deschidere față de tot ce este nou.”

Alex Mircioi

Soldații. Poveste din Ferentari

Soldații. Poveste din Ferentari este unul dintre cele mai explozive filme românești ale ultimilor câțiva ani, tratând cu mult curaj și vervă subiecte cât se poate de delicate pentru spațiul autohton: homosexualitatea și universul social al manelelor. Debutul în ficțiune al regizoarei de origine sârbă Ivana Mladenovic (cunoscută pentru documentarul *Turn off the Lights* și pentru rolul lui Solange din *Inimi Cicatrizate*) explorează modul în care se răsfrâng ierarhiile simbolice și economice din societatea românească în sânul unui cuplu gay și bi-rasial.

Filmul este o adaptare liberă bazată pe romanul auto-ficțional omonim al scriitorului și antropologului Adi Schiop, care își joacă aici propriul rol ficționalizat - modificarea majoră a filmului fiind faptul că Mladenovic decide să abandoneze acele episoade din carte care explorează lumea boemei burgheze a Bucureștiului, concentrând întreaga acțiune în interiorul cartierului.

Acțiunea începe cu mutarea lui Adi, antropolog doctorand care studiază manelele în cartierul Ferentari împreună cu un prieten, după destrămarea unei relații cu o femeie. Dorind să fie aproape de universul în care sunt produse și consumate manelele, și făcând munca de teren în crășme, Adi îl cunoaște pe Alberto, un rrom care și-a petrecut

întreaga tinerețe în închisoare. În scurt timp, cei doi intră într-un soi de relație după ce se culcă împreună, fapt ce aruncă în aer viețile amândurora atât din punct de vedere financiar, cât și social. Mladenovic alege să filmeze narațiunea în cadre lungi care imită suflul documentarului observațional, fapt întărit și de faptul că cea mai mare parte a actorilor sunt neprofesioniști, iar decorul acțiunii este într-adevăr cartierul Ferentari, permițând crâmpie de realitate nemediată să construiască fundalul acțiunii.

Ceea ce face ca *Soldații* să fie important în istoria cinemaului autohton este faptul că este primul film românesc despre o relație amoroasă între doi bărbați - asumându-și în același timp și un discurs amplu, care problematizează foarte multe aspecte care pot interveni în afara intimității celor care fac parte dintr-un cuplu same-sex. Explorând atât sărăcia sistemică și dependența financiară din sânul unui cuplu, reintegrarea socială a foștilor deținuți dar și stigma rasismului și a homofobiei, *Soldații* este un portret acut al problemelor cu care se confruntă oamenii din medii marginalizate, un tur de forță al unei tinere voci promițătoare a cinemaului românesc.

Flavia Dima

Ce se întâmplă, documentarul?

Soviet Hippies

Mișcarea hippie a fost o formă de contracultură nu doar în țările occidentale, anglofone - ci a fost de-a dreptul o formă de contestare subversivă, aproape dizidentă, a regimurilor politice totalitare instalate în Europa de Est în cea de-a doua jumătate a secolului XX. *Soviet Hippies* (r. Terje Toomistu) este un documentar ce reface portretul generațiilor de folkști cu pletele-n vânt și tricouri *tye-dye* din statele sovietice, îmbinând atât material de arhivă de la finalul anilor șaiszeci cu imagini contemporane ale hipioților, mulți dintre care își păstrează atitudinea și portul până-n ziua de azi.

Dincolo de a explora efectele culturii hippie în contextul epocii în care se manifesta,

fie ele contestate sau aprobatoare - incluzând eternele apeluri pentru tăierea pletelor purtate de băieți - documentarul încearcă să exploreze măsura în care aceste mișcări au lăsat, în timp, amprente asupra societăților cu regimuri comuniste (și, desigur, asupra prăbușirii lor ulterioare). Documentând istoria grupării de hipioți Sistema, Toomistu explorează modul în care tineretul dezafectat și anti-autoritar din Uniunea Sovietică a găsit un refugiu în *sex, drugs and rock n roll*, folosindu-se de materiale de arhivă inedite, alături de interviuri și animații originale.

Flavia Dima

TIFF.17

Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05-03.06.2018

1 IUNIE

Cinema Florin Piersic | ora 11:00

**Povești
în mișcare** intrare liberă
Moving stories

Regia: Rob Fruchtmann
SUA-India-Irak-România-Coreea de Sud
Lumea dansului unește copiii din medii defavorizate de pe trei continente.
Film recomandat pentru vizionare în familie.

Cinema Florin Piersic | ora 13.15

PREMIERĂ MONDIALĂ
Străjerii

România
Copiii descoperă experiențe de tip
Bear Grylls în tabără de vară.
Audiență Generală

proiecții
cu intrare
liberă

**WINE OF
MOLDOVA**

A LEGEND ALIVE

Descoperă gustul unic al „Vinului Moldovei. O legendă vie”.

www.wineofmoldova.com

Amintiri din URSS

Tinerețea pe praf de pușcă

Unul dintre cele mai importante filme de război din istoria cinemaului

Anul primei proiecții este 1985. Apoi devine o senzație în Rusia și are peste 25 de milioane de bilete vândute. Ultimul film a cineastului Elem Klimov intră repede în canonul filmelor de război rusești. Un tablou crud de o frumusețe teribilă, filmul e un bildungsroman și se alătură marilor pelicule precum *Copilăria lui Ivan* (1962, Andrei Tarkovsky), *Crucișătorul Potemkin* (1925, Sergei Eisenstein) sau *Zboară cocorii* (1957, Mikhail Kalatozov).

1943. Flor (Aleksy Kravchenko) sau Florian e un tânăr blond și blând, cu o inocență aparte ce e rupt de la sânul mamei și înregimentat cu forța de armata roșie. Inițial era un tânăr ambițios și pregătit să-și satisfacă datoria militară. Dar în Bielorusia satele cădeau pradă unul după altul blitzkriegului nazist. 628 dintre ele. Jocurile de-a războiul ale protagonistului devin repede realități crunte. Trupurile căzute se adună și se adună și se adună, iar Flor pășește pe lângă ele, peste ele, pe ele, prin ele. O întâlnește pe tânăra și frumoasa Glasha (Olga Mironova), un trup cald de ținut aproape prin mlaștina războiului. Ea visează la un viitor îndepărtat, la un viitor în care există lucruri frumoase. Dar amândoi sunt înconjurați de orori ce rup suflete. Întregul film îl urmărim, de fapt, pe Flor, iar când camera nu e pe el, ni se dă ocazia să fim spectatori direcți ai războiului ori a consecințelor acestuia. În satul în care familia lui e nimicită, supraviețuitorii se adună și construiesc un nazist de lut pe care-l scuipează unul câte unul. Atât pot face într-o Rusie ce pare că pierde, să denigreze idealul nazist, să înjosească scheletul și sufletul germanic. Luna din nopțile clare și reci pare singura pură.

Gloanțele zboară fără încetare, trupurile rămân pe câmpuri mâncate de corbi, ceața înghite inamicii, iar Flor ajunge într-o biserică unde au fost adunați toți sătenii. Printr-o întâmplare scapă, dar scena exterminării, în care sătenii ard de vii și gloanțele din mitraliere îi pătrund, are greutatea scenelor din lagărele de concentrare. Flor privește totul.

Titlul filmului e întocmai ce spun cele patru ființe în cartea Apocalipsei după ce se mai deschide o pecete. *Vino și vezi* (Come and see, 1985) e încărcat de brutalitate, de violență, de inumanitate, iar, pe alocuri, imaginile devin rupte dintr-un coșmar ce nu se mai termină. Flor privește camera de fotografiat în timp ce un pistol îi stă la tâmplă. Privirea lui îți îngheață sângele. Haosul nu mai poate fi părăsit. Un haos ce arde supraréalist - soldații germani aleargă cu un pat pe care o bătrână fragilă e încă întinsă. Într-o lume obișnuită cu un realism socialist debordant și nerușinat, capodopera lui Elem Klimov răstoarnă totul. Parcă studiază picajul sufletului către iad. Nu din păcatele proprii, ci din păcatul nașterii. Îl urmărim pe Flor de-a lungul filmului, dar nu tocmai pe el. Îl urmărim mințea cum pleacă și nu se mai întoarce, deși chemarea încă rămâne. Un singur glonț trage Flor. Unul e îndeajuns.

Singura proiecție a filmului e astăzi, joi, 31 mai, ora 16:00, la Casa de Cultură a Studenților.

Cosmin Popa

InterogaTIFF

Andra Salaoru: Când te doare, știi că ești sincer

A venit de lângă Ploiești la Cluj în urmă cu câțiva ani, a ales să studieze imaginea de film la Facultatea de Teatru și Televiziune (UBB), iar acum câștigă competiția locală a TIFF cu scurtmetrajul *Emigranții*, un proiect din suflet și cu bătaie spre social: relația tată-fică pe fondul violenței domestice și divorțului iminent.

„Cred că una dintre cele mai grele provocări a fost să ghidez actorii astfel încât să pot obține realul situației după care eu am tânjit atât de mult.”

Cum s-au născut *Emigranții*?

Din greșeală. Cred că s-a născut pentru că așa a trebuit să fie. Tot procesul a început prin scrierea unui scenariu în Tabăra Facultății de Teatru și Televiziune, unde, sub îndrumarea profesorilor, am reușit să scot din mine un lucru de care nu mă credeam capabilă. Au apăsător butoanele potrivite, iar restul a fost pur

și simplu o descărcare de energii și frustrări. Și multă inspirație din tot ce mă înconjura atunci. Ulterior, am câștigat o finanțare printr-un concurs organizat de cei de la Scena9 și a trebuit să-l fac, chiar dacă îmi era teamă. Cred că una dintre cele mai grele provocări a fost să ghidez actorii astfel încât să pot obține realul situației după care eu am tânjit atât de

mult. Nu a fost deloc ușor, dar trebuie să recunosc că am avut noroc cu Bogdán Zsolt și Alina Mișoc, care au înțeles foarte bine situația încă de la început.

De ce ai mers pe această temă a familiei aflată în pragul unei crize?

Din punctul meu de vedere, ar trebui să vorbim cu mai mult curaj despre lucrurile care ne supără sau ne bucură, chiar dacă la început ne este rușine de ele. Iar această problemă a familiei în criză este una extrem de comună, mai ales în spațiul românesc. Și nu e neapărat faptul că e o problemă... Întrebarea e de ce se trece cu vederea? De ce nu se vorbește mai mult despre asta? Pentru că, până la urmă e „cuptorul” în care crești și te formezi atâția ani. M-a interesat pentru că m-a durut. Iar, când te doare, știi că e sincer. Și dacă e sincer, e real. Iar eu despre real vreau să vorbesc.

Daniel Iftane

Digestiff

Episodul 6, în care se pun întrebări

Si se oferă răspunsurile jocului din Episodul 5!!! Dar, până una-alta, întrebările acestea care ne roade. De ce nu vorbim despre oportunitățile în cinema, deși acum, în momentul acesta al cinemaului este un dialog mai necesar decât a fost vreodată? Unde sunt filmele alea la care te tăvăleai pe jos de răs, sughițai de plâns sau pur și simplu dormeai cu lumina aprinsă de spaime după vizionare? Mai avem nevoie de "filme șoc" sau ne asumăm că am intrat într-un ev media în care nimic nu mai e exotic și nimic nu mai poate fi șocant? Ce vrem, de fapt, de la un film? Lecții de morală? Identificare empatică? Frisoane? Flotări logice? Distracție? Exerciții cerebrale? Vă dați seama că cele mai nereprezentate categorii din cinematografia românească actuală sunt corporatiștii, balerinele și feroviarii? Ce spune asta despre noi? De ce dați like la paginile unor filme pe care nu le-ați văzut? Faceți la fel și cu notele pe imdb? Le dați în orb? Păi e frumos? Ce se mai întâmplă cu Depozitul de Filme? De ce în această sesiune de TIFF nu am mâncat decât o dată gelato? Avioanele astea care zboară razant peste oraș nu deranjează pe nimeni? Unde au dispărut toate caș-la-mână-urile? Le-au ucis chitarele? Le-au înglobat șaormăriile? Dacă tot avem 4 calupuri de scurtmetraje românești, voi aveți unul favorit? Care este numărul de party-uri care au loc în oraș joia asta? N-o să avem cu toții loc la HBO, deci sper că există alternative? Filmul ăla sovietic cu războiul l-ați văzut? Come and See?

Răspunsuri jocului din nr de ieri: 1- e 2- b 3- f 4- b 5- c 6- g 7- d

Cristi Mărculescu

Foto: Dan Grigore

Paradisul vegetarian și raw vegan: Samsara Foodhouse

Pentru adepții stilului de viață vegetarian sau raw vegan, opțiunile de luat masa în oraș sunt mereu limitate, multe restaurante confundând încă mâncarea vegetariană cu preparatele uitate în secțiunea de garnituri a meniului. Însă gastronomia vegetariană e mai mult de atât, ea reprezentând de multe ori o sursă de noutate chiar și pentru cei care consumă carne.

Samsara Foodhouse este o oază de prospețime și diversitate, motto-ului "Simplu, sănătos" mi-aș permite să-i adaug și "foarte gustos", căci combinațiile inedite pe care le vei găsi în meniu îți vor trezi cu siguranță papilele amorțite.

De la antreuri până la feluri principale și deserturi, meniul conține atât opțiuni vegetariene, cât și raw vegane. Nu-ți începe masa fără să guști trio pate plate-ul, cu pateuri din măsline, caju, roșii uscate și semințe, continuă apoi cu un cușcuș verde și spanac marinat, una din specialitățile din meniu, și-ncheie periplul cu o brawscuță, clasicul desert reinterpretat în maniera raw. În meniu mai poți găsi paste, supe, salate, orez, curry-uri, pizza, chiar și un delicios sushi vegetarian.

Mâncării gustoase îi stă bine cu o ambianță plăcută, iar atmosfera localului face față cu brio acestei provocări.

Poftă bună!

Localul e deschis: între 11:00 - 22:30

Prețurile: variază între 8 - 30 lei

Alexandra Damian

ADAUGĂ GUST
FILMULUI
— CU —

Staropramen
— EST. IN PRAGUE —

Un gust deosebit se savurează cu măsură.

EXPERIENȚĂ
— DIN COLECȚIA —
OAMENI & GUSTURI

InterogaTIFF

Cinemobilul a ajuns la sute de copii din satele din jurul Clujului

Știu că TIFF organizează de mai mulți ani proiecții pentru copiii care provin din medii defavorizate, din locuri precum Pata Rât sau din centre de plasament. De unde v-a venit ideea pentru această colaborare? Care sunt dificultățile cu care vă confrunțați în a aduce aceste filme, dar care sunt și avantajele acestora?

Anul acesta, în cadrul TIFF, Cinemobilul a adus filmul documentar *România neîmplănită* elevilor din satele Răchițele, Mărișel, Aghireș și Mociu, proiecțiile fiind urmate de discuții despre protejarea mediului înconjurător cu tinerii spectatori. Mai multe detalii despre ce s-a petrecut, dar și despre proiecțiile destinate copiilor din medii defavorizate, ne oferă Raluca Lupșă de la EducaTIFF:

Cum au răspuns copiii la filmele aduse de Cinemobil, în timpul discuțiilor?

Probabil că ați auzit deja de *Cinemobilul* – inițiativa clujeanului Tudor Baciu de-a face un cinematograful pe roți, cu care deja străbate țara de câțiva ani, proiectând filme în comunități mici și izolate, care altfel nu ar avea acces la proiecții pe ecranul mare. Neașteptat de bun a fost răspunsul lor, la fiecare dintre proiecții am avut mai mulți copii decât ne-am fi așteptat. La Căminul Cultural din Aghireș au fost în public peste 400 de copii. Așa că demersul merge foarte bine, și mă bucur pentru că ideea asta a fost făcută cu puțin timp în urmă și iată, a fost de succes.

Ideea a venit și pentru că mereu este greu când încercăm să aducem filme în școli sau să invităm copiii din satele apropiate la film, că cei mai mulți ne spun că le este foarte greu să îi aducă. Mai ales cei de la sat, ei ne spun că nu au nicio șansă să ajungă. Și ne-am gândit că ok, dacă nu pot ei să vină, hai să mergem noi la ei.

Pentru copiii din mediile defavorizate, am organizat cine-concertul *Ochiul Magic*, unde copiii au avut intrare gratuită - de altfel, orice film inclus în secțiunea EducaTIFF are intrare liberă pentru aceștia. Avantajele ar fi că, în primul rând, copiii ajung astfel să aibă acces la filme pe care altfel nu ar avea unde să le vadă, mai ales că multe nu vor ajunge la televizor, sau în orice caz, nu prea curând. În al doilea rând, îi ajutam să își dezvolte cultura cinematografică, iar prin discuțiile pe care le avem la finalul fiecărei proiecții îi încurajăm să își și formeze o opinie despre ceea ce văd și despre produse media, în general.

Flavia Dima

STREET FOOD
After Movies

CLUJ-NAPOCA
STRADA POTAISSA
29 MAI - 3 Iunie

Recomandat de: **TIFF.17**

Brought to you by: **WPI VOI SIPS & BITES**

Program / joi / 31 mai

CINEMA FLORIN PIERCIC

13:00 Supernova
Rugăciunea (La priere)
Cédric Kahn / 107' / Franța [6R1]

15:00 Ziua HBO
Povestea (The Tale)
Jennifer Fox / 114' / SUA [6R2]

17:15 Zilele Filmului Românesc
Dacii liberi (Free Dacians)
Monica Lăzurean-Gorgan, Andrei Gorgan / 61' / România [6R3]

19:00 Supernova
Insulta (The Insult)
Ziad Doueiri / 113' / Liban, Franța, Belgia, SUA [6R4]
Proiecție în scop caritabil pentru Școala Nicolae Iorga

21:30 Zilele Filmului Românesc
Povestea unui pierde-vară (The Story of a Summer Lover)
Paul Negoescu / 100' / România, Bulgaria [6R5]

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

16:00 Amintiri din URSS
Du-te și vezi (Come And See)
Elem Klimov / 142' / URSS [6C1]

19:00 Competiție, Zilele Filmului Românesc
Charleston
Andrei Crețulescu / 119' / România, Franța [6C2]

21:30 Fără limită
U: 22 iulie (U: July 22)
Erik Poppe / 90' / Norvegia [6C3]

CINEMA VICTORIA

10:00 Zilele Filmului Românesc
Scurtmetraje românești I (Romanian Shorts I)
113' / [6R1]

12:30 Competiție
Iarna trădării (Winter Brothers)
Hlynur Palmason / 95' / Danemarca, Islanda [6V2]

15:00 Competiție
Viața și nimic altceva (La vida y nada mas)
Antonio Mendez Esparza / 114' / Spania, SUA [6V3]

17:30 A fi sau a nu fi politic corect?
Trip cu Keta (El viaje de Keta)
Julio Bekhor, Fernando Sma / 105' / Mexic [6V4]

20:00 Competiție
Eșafodaj (Scaffolding)
Matan Yair / 94' / Israel, Polonia [6V5]

22:15 What's Up Doc?
Riichi Sakamoto: Coda
Stephen Schible / 101' / Japonia, SUA [6V5]

UNIVERSITATEA SAPIENTIA

10:00 EducaTIFF
Vânătorii de vrăjitoare (The Witch Hunters)
Rasko Miljkovic / 90' / Serbia, Macedonia [6A1]

12:15 Ziua HBO
Spielberg
Susan Lacy / 141' / SUA [6A2]

15:00 Zilele Filmului Românesc
Fotbal infinit (Infinite Football)
Corneliu Porumboiu / 70' / România [6A3]

17:00 Ziua Maghiară
Trei bunici (Granny Project)
Balint Revesz / 88' / Ungaria, Marea Britanie [6A4]

19:15 What's Up Doc?
Hipioți sovietici (Soviet Hippies)
Terje Toomistu / 85' / Estonia, Germania, Finlanda [6A5]

21:30 Proiecții speciale
Westwood: Punk, Icon, Activist
Lorna Tucker / 80' / Marea Britanie [6A6]

URANIA PALACE

10:00 Zilele Filmului Românesc
Pororoca
Constantin Popescu / 150' / România, Franța [6U1]

13:00 România 100
Ultima noapte a copilăriei (The Last Night of Childhood)
Savel Stiopul / 78' / România [6U2]
Intrare liberă!
VO: Romanian, No English subtitles.

15:00 Zilele Filmului Românesc
Soldatii. Poveste din Ferentari (Soldiers. Story From Ferentari)
Ivana Mladenovic / 119' / România, Serbia, Belgia [6U3]

17:30 Zilele Filmului Românesc
Licu, o poveste românească (Licu, A Romanian Story)
Ana Dumitrescu / 86' / România [6U4]

20:00 A fi sau a nu fi politic corect?
Lupii lui Figaro (Figaros Wolves)
Dominik Galizia / 74' / Germania [6U5]

21:30 InfiniTIFF
Cinematic Labyrinths
by The Kissinger Twins / 90' / [6U6]

CINEMA CITY 3

17:30 A fi sau a nu fi politic corect?
În pielea mea (Pielés)
Eduardo Casanova / 77' / Spania [6X1]

19:30 Film Food
Mâncare la pachet (Food On The Go)
Mercedes Cordova / 65' / Italia, Argentina [6X2]

21:30 Ziua Maghiară
Geneza (Genesis)
Bogdan Arpad / 120' / Ungaria [6X3]

CINEMA CITY 4

20:00 Ziua Maghiară
1945
Ferenc Török / 91' / Ungaria [6Y1]

22:00 What's Up Doc?
Lindy Lou, juratul numărul 2 (Lindy Lou, Juree numero 2)
Florent Vassault / 85' / Franța [6Y2]

CINEMA MĂRĂȘTI

19:30 Ziua Maghiară
Măcelarul, curva și chiorul (The Butcher, The Whore And The One-Eyed Man)
János Szász / 105' / Ungaria [6Z1]

CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR
12:00 EducaTIFF
Candoarea fratelui meu (My Brother Simple)
Markus Goller / 113' / Germania [6M1]

18:00 Zilele Filmului Românesc
Scurtmetraje românești I (Romanian Shorts I)
113' / [6M2]

20:30 Piața Unirii
Dragoste și gloanțe (Ammore e malavita)
Antonio Manetti, Marco Manetti / 134' / Italia [6M3]

UNIRII OPEN AIR

21:45 Piața Unirii
Chemarea (La Ilamada)
Javier Ambrossi, Javier Calvo / 108' / Spania [6U1]

SOMEȘ OPEN AIR

22:00 Ziua Maghiară
Budapest Noir
Eva Gardos / 95' / Ungaria [6S1]

INSTITUTUL FRANCEZ

22:00 Zilele Filmului Românesc
Scurtmetraje românești IV (Romanian Shorts IV)
101' / [6F1]

H33

18:30 Carte Blanche Shockproof
Trash Humpers
Harmony Korine / 78' / SUA [6H1]
Nesubtitrat în limba română

Competiție, Zilele Filmului Românesc

When Friends Make Films...

...it can get really awkward.

What can you tell them, how can you tell them if you don't like it?

I've known Andrei Crețulescu since time immemorial, from the very first edition of TIFF, when we spent a night in a basement bar together with his friends Alin and Antoine (he had yet to meet Codruța, his wife; yes, there was a time before that). They argued fiercely about films—"c'est genial, c'est la merde"—and by the time we resurfaced, the sun had come up. That was one of the most beautiful festival days for me, because I had met creatures who loved even more than me cinema, alcohol, and the fiery arguments that result from mixing the two. Since then, we've had countless nights like that one in Bucharest, Cluj, Iași, Cannes, Barcelona, Berlin or Thessaloniki. We worked on magazines and television series together, we went to fabulous concerts, we cried at the funerals and birthdays of good friends, we watched films together and continued to debate them passionately. I know what irritates him, what makes him laugh, which is his favorite jacket, how his mother and his cat died, how much pride he takes in his DVD collection which he refuses to give up, what recipe he and Codruța follow for guacamole. We exchanged wines, cheeses, and carpenters. But for the longest time I did not know that he can make films, not just talk about them. When he told me he wanted to give up a job with security in order to become a director, I thought that was crazy. Later, when he was awarded in Cannes for a self-financed short, I apologized in another piece published here.

Still, I was nervous before Thessaloniki screening of *Charleston*. And the relief that washed over me was commensurate

with the nervousness: that was exactly the feature I had come to expect Andrei to make. It looks like him, and it looks like me too, because we are friends for a reason. We are both what Americans call "tape-heads"—we grew up with VHS, we think both *Deer Hunter* and the *Nightmare on Elm Street* are masterpieces, we are compulsive film lovers, and we have alternative '90s musical tastes, dating back to the time when the margins invaded the center and the acid irony and indie spirit of the Gen X-ers dominated our culture. All these loves and obsessions found their place in the *Re:publik* magazine, where the Crețulescus took residence.

Charleston is a film that shows off its influences (and I challenge you to discover them) and where the director's pop culture tastes transpire in each eun frame. So it's a profoundly personal film, in terms of both the autobiographic bits added to the slick and cool stylistic choices. But beyond the shiny surface lurk serious themes. Alpha male Șerban Pavlu and the apparently wimpy Radu Iacoban (both excellent) jockey for the love of a woman who is dead—an opportunity for Crețulescu to put together a road/buddy movie that is also a

black comedy about mourning, the inability to accept death, and the impossibility of truly knowing someone. As *Variety* recently put it, "*Charleston* pulls off its own brisk two-step as it dances between genres."

Finally, something for those who want something different, for those who are fed up with beating the dead horse of the new wave—with its obsessive themes, dark paucity, flat dialogues, chipped kitchen tiles and reheated soups, hyper-realism, social statements, interminable single-takes, and somber images—and still want quality cinema. *Charleston* is entertainment (in the sense that it's a pleasurable experience that can be savored like good scotch) with heart. It's energetic, amusing, moving, bizarre, unpredictable, and, at times, self-indulgent in just the right amount. As *Variety* noted, it shows a Bucharest that "is a vibrant, even sexy, counterpoint to the post-Soviet, grayscale graveyard that dominates Romanian cinema." It's true: we can see a city, a style, a cinema with which Andrei and we, his friends, are in love.

Anca Grădinaru

Charleston

InterogaTIFF

Producer Gergana Stankova: Radiogram is considered a political film in Bulgaria

Radiogram is a moving Bulgarian story about a father who walks hundreds of kilometers to get a radio receiver for his young son, so he can listen to rock-and-roll. What can be so political about it? Placed in 1971, during the harsh communist age where state officials tried to censor any Western music reaching the people, the film also tells the story of a totalitarian regime that tries to brutally destroy a whole community, their values, and their heritage. For producer Gergana Stankova and the writer-director Rouzie Hassanova, making this film was a real challenge, as the project was rejected a couple of years in a row from the national financing scheme because of its political implications.

What's the story behind the *Radiogram* project?

We started like ten years ago, it's based on a true story: it's the family story of the writer-director Rouzie Hassanova. It started as a short film which was pitched at Robert Bosch competition, who encouraged her to do a feature film, so she started developing it. We met when she had already developed the project. It was difficult to finance it because it's her first feature and because of the story.

You were saying that the film was seen as political...

Yes, it is considered a political film in Bulgaria, so it took us a few years to finance it. Also I did

EAVE (European Audiovisual Entrepreneurs) with this film, and we finally showed it in 2015. It then took almost three years with the postproduction and everything.

For the production you decided to shoot in the same place that the actual events took place. Why?

It just happened that way. We wanted to shoot in the Rhodope region so we went location scouting and we looked in the villages around for the best locations. We just passed by the real house where it all happened, and we fell in love with the place, and we decided to shoot here, because it's a very beautiful place. We didn't consider it in the beginning because we did not know if the house was strong and safe enough to accommodate the shooting of the film. When I first saw it, I thought "I know why the writer-director wanted to do this film. If my childhood were there I'd have also wanted to do a film about the Rhodope mountains."

Also, you said that the language you used is not mainstream Bulgarian. How did you arrive to this decision?

The language is a local dialect. We didn't want to do that at the beginning, but before the shoot the actors went to the village and spent some time living with the locals, in their houses, milking the cows and the sheep, going to the tobacco field and doing everyday work with

them. So the actors playing Yasmina and Ali came up with the idea of speaking in the local language because they found it very impressive and it was better for their characters. It was a good decision, it really works better.

The film also speaks about identity and tradition in this small community in the mountains. Does this still exist nowadays?

Yes. There is this very small community of Bulgarian muslims. They live in certain areas of Bulgaria, especially in the Rhodope mountains.

Sometimes foreign press speaks about Romanian and Bulgarian movies as being part of a New Balkan Wave. Do you see similarities between the two?

I think we have a lot of common history behind, a lot of common stories to tell. Those are the main similarities.

Are the film production difficulties similar too?

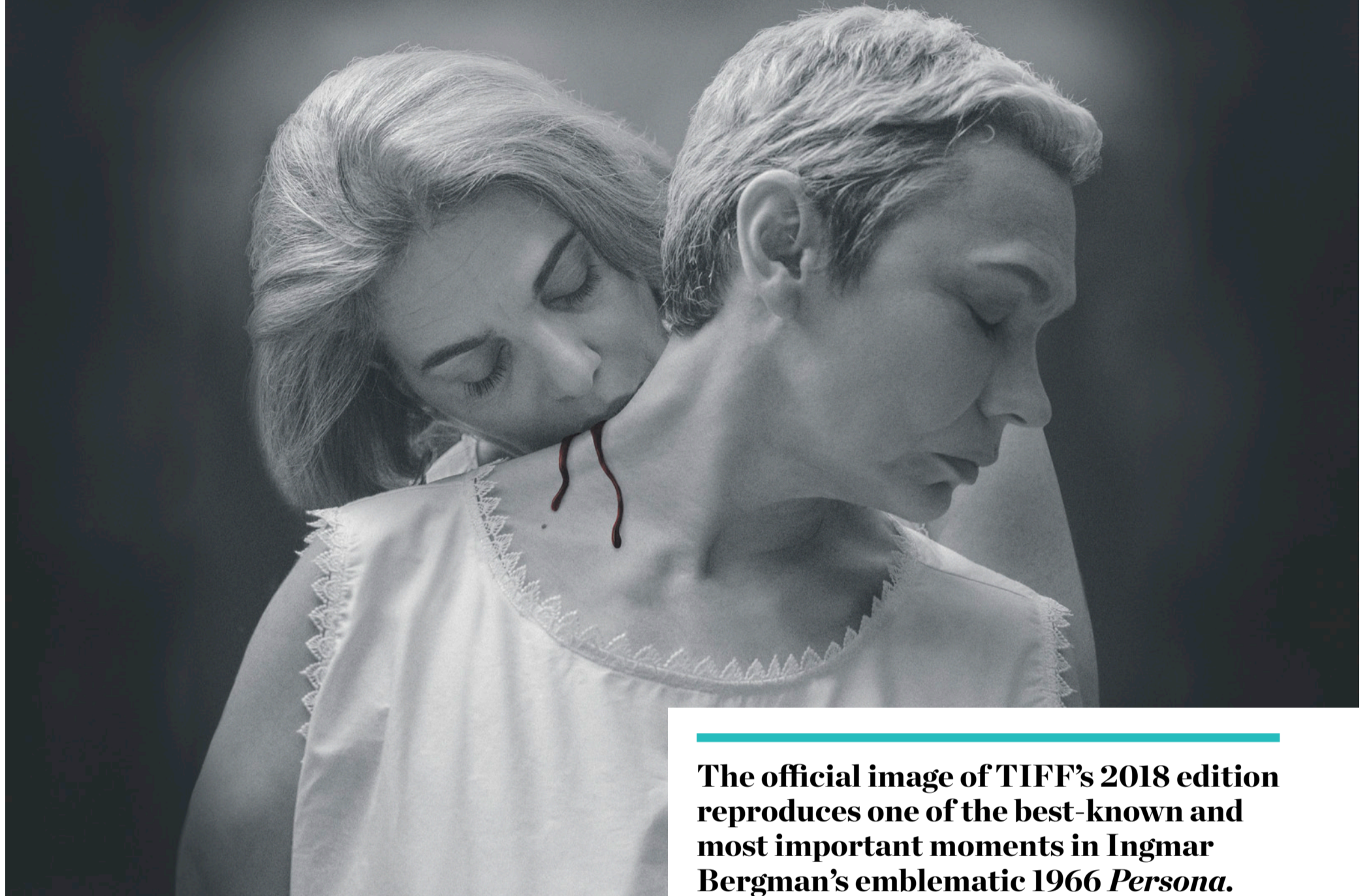
We have that in common with many countries, because we come from such weak film industries with few financial resources.

How does the local audience respond to Bulgarian movies?

In the last few years, they go to see Bulgarian films a lot more. The biggest box office numbers in the top 10 recently have been for Bulgarian films. But then we also have those films that do great in festivals, not so great at the box office. I think that's not true only in Romania and Bulgaria, since festival films are often not for mainstream audiences.

Daniel Iftene

Persona, from Sweden to Transylvania

The official image of TIFF's 2018 edition reproduces one of the best-known and most important moments in Ingmar Bergman's emblematic 1966 *Persona*.

The mirror scene in *Persona* lands at a point when the narrative has already been undermined—the imaginary and the real have already interpenetrated, and the moment feels dream-like. The patient, Elisabeth (Liv Ullmann), an actress, gives up speaking and reconfirms her power over her nurse Anna (Bibi Andersson). As Anna wakes up and watches Elisabeth, Bergman cuts from a wide shot of the inside of the vacation home to an indefinite gray that cancels space and propels the characters into an alternat-

ive world. He then zooms in to narrow the frame as Elisabeth's hand goes through Anna's hair.

The visual identity of the 17th edition of TIFF, which features a retrospective for the Swedish auteur, is inspired from this scene, which is emblematic not only for *Persona*, but for Bergman's cinema as whole. The actresses chosen to re-create the image are Maia Morgenstern and Oana Pellea, and the psychological vampirism suggested in the original film turns into an explicit reference to Transylvanian mythology.

Brothers Anton and Damian Groves of Studioset return to TIFF for the fifth time to do the image and the official clip of the festival. The two protagonists were thrilled: "I accepted TIFF's proposal for three reasons: this is a festival I have admired and supported since its first edition, I adore Ingmar Bergman, and I adore Maia. I was thrilled with the final result of the shoot and I am convinced I was right in taking up this challenge," said Oana Pellea. Maia Morgenstern, on the other hand, invokes a personal connection to the film: "For me this is the closing of a circle. It

so happens that I came across *Persona* first in university, when I performed a scene from this great film for an exam—before I actually saw the film. Re-enacting this reference scene with Oana now, with humor, reverence and not a little courage, was an important reminder of our love for cinema and for the craft of acting. This was all the more meaningful as it was related to TIFF, a celebration in which we meet auteurs—both masters of the genre and fresh faces—on our home turf."

Alex Mircioi

Solution for the Future of Romanian Arthouse Theaters

A conference scheduled for today at 3:30 PM at Hotel Platina (Calea Mănăstur 2) is set to discuss solutions to the dearth of arthouse cinema theaters in Romania. There is a crisis: Romania has the lowest number of theaters per capita in the European Union, and the dying RADEF network of cinemas has been in vertiginous decline, going from 400 cinemas in 1990 to a few theaters scattered around the country. Starting from the premise that cinemas improve the quality of life in a city, contribute to arts education and creativity, and encourage civic participation, the conference will focus on rehabilitating and relaunching old cinemas across Romania. One of the proposals is creating a national network of municipal cinemas.

The event is organized by TIFF as part of the "Save the Big Screen!" campaign, as well as by the FilmETC. Association, in partner-

ship with Europa Cinemas and the Association of Municipalities in Romania. The moderator of the event is former Minister of Culture Corina Șuteu, whose tenure in the government strongly focused on reforming the Romanian film industry and distribution systems. Tudor Giurgiu, Fatima Djoumer (Europa Cinemas), Weronika Czolnowska (New Horizons Festival in Wrocław), Gabriela Bodea (Cinema Victoria), Hrvoje Laurenta (Zagreb Film Festival), and Oana Radu (Manager FilmETC.) are the panelists who will discuss the impact of arthouse cinemas on urban life, the benefits of a network of exhibition spaces, and the support available from Europa Cinemas and other European cultural programs. Participants will include mayors, local counselors, and cinema managers from Bucharest, Cluj, Alba Iulia, Constanța, Mangalia, and Arad.

Cinema mon amour, r. Alexandru Belc

Romanian Days

Mature Debuts: The Features of the Romanian Days

Debuts stand out among the film selected for TIFF's Romanian Days this year: out of a total of 12 films, half belong to first-time directors.

Every year, the selection of Romanian films at TIFF becomes more diverse, more kaleidoscopic. There are comedies, radical experimental films, personal introspections, or social-political films for broad audiences. Of the 12 features in the Romanian Days, half are feature debuts. Three are directed by actors. It is a testament to the harmonious development of local cinema that professionals of such different backgrounds end up making films.

We should start with the title that the many who have yet to see it and the few who have are talking about: Adina Pintilie's *Touch Me Not*, the big winner of the Berlinale. A project that looks nothing like a feature debut: a reassured straddling of fiction and documentary, the film works against the hyper-realist aesthetics of the New Romanian Cinema to build a story centered on participants / characters who confront their bodily limitations. Laura has trouble with physical contact, Tudor suffers from alopecia and is obsessed with his former lover, while Christian is paralyzed yet finds ways to draw joy from his body. The three intersect, confronting their fears, and their physical and sexual (pre)conceptions. A radical film that has ignited debates and has split audiences into camps with a force that has been sorely lacking from our local landscape.

Launched in competition at San Sebastian and awarded in Trieste, *Soldiers. Story from Ferentari* similarly works between reality and imagination. Writer Adrian Schiop plays himself in this adaptation of his eponymous book directed by actor Ivana Mladenovic. Adi's partner is played by a non-professional who happened to pass by during the casting. Andrei Crețulescu's *Charleston* is another title that uses a radical cinematic language that betrays the former film critic behind the first-time director. Crețulescu's theoretical background offers him the chance to make a profoundly referential film that dives into slices of pop culture from the most recent decades.

An experimental debut, Bogdan Theodor Olteanu's *Several Conversations about a Very Tall Girl* is explicitly made at the border of home movies and conventional feature films. Skype conversations and middle-of-the-

night touches build a love story between two young women that is fragmented by group scenes taking place either before or after their encounter. Actor Vlad Zamfirescu's *The Secret of Happiness* revolves around another love story: a love triangle. A screen adaptation of a stage script, the film boasts a light, humorous dialogue that conceals unsuspected tensions. *The Story of a Summer Lover* is another rom-com, one in which director Paul Negoescu jovially talks about the sentimental dramas of Petru, a man on the precipice of a mid-life crisis. From the very first editions

of TIFF, Paul developed a strong connection with the festival, and is now happy to have found a friendly ground for his second consecutive world premiere.

Another world premiere is Alex Mavrodineanu's documentary *Caisă*, which deals with the boxing coach who swears off coaching until he meets a very talented young man. A delicate and well-handled debut, *Meda or the Not so Bright Side of Things* by actor Emanuel Pârnu, tells the story of a father who fights to keep custody of the daughter he adopted years ago. He lives in a tough rural

climate where poaching and illegal logging are the norm—and are the only source of income for the impoverished locals. And Constantin Popescu's *Pororoca* features Bogdan Dumitrache as a desperate father looking for his mysteriously disappeared daughter.

Infinite Football, Corneliu Porumboiu's new documentary presented in the Forum section of the Berlinale, has the director revisit a childhood friend who is on a quest to revolutionize soccer by changing the shape and the rules on the field. This apparently naive quest hides a meditation on the role and form of cinema itself, on its meaning in today's world. Once again, Porumboiu proves to be a daring filmmaker who likes to explore hybrid cinematic territories.

Winner of DOK Leipzig, Ana Dumitrescu's documentary *Licu, a Romanian Story* talks about Romania's last century, while another history-obsessed documentary, Monica Lăzurescu-Gorgan and Andrei Gorgan's *Free*

Dacians is sure fire up controversy in this nationalism-obsessed Centennial year.

Finally, Daniel Sandu's debut *One Step behind the Seraphim* follows Gabriel, a freshman in a theological seminary led with an iron fist by a priest played by Vlad Ivanov, shining in the kind of role that he is best known for. The tension between the students and the authoritarian and mercurial leader, who metes justice only as he pleases, is based on a real story, and speaks to the monstrous conflicts generated by archaic rules.

Ion Indolean